

Nr 415.

Av herr **Jönsson** i Boa m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 66, angående användande av medel ur undsättningsfonden för tillvaratagande av stamfälld skog inom vissa delar av landet.

Den 9 juli sistlidna år härjades sydöstra Sverige av en våldsam storm nedläggande, lågt räknat, i Blekinge län 700,000 kubikmeter och i Kalmar län 400,000 kubikmeter skog. Under december- och januaristormarna ha ytterligare skog vindfällts, ökande förut nämnda kvantiteter med minst 15 procent. Sammanlagt torde alltså i Blekinge och Kalmar län vindfällts minst 1,250,000 kubikmeter.

Sedan gammalt har den jordägande befolkningen i sydöstra Sverige försågat sitt virke själv, i allmänhet på cirkelsågar, vadan organisation och möjligheter saknas för försäljning av rundvirke till större sågverk. Jordägarna ha alltså även nu måst gå in för upphuggning och försågning av vindfällena och baserat rörelsen som vanligt på försäljning av det sågade virket samt pappersveden. Ehuru svårigheterna att finansiera denna oerhörda avverkning, på sina ställen uppgående till 4—5 års normala avverkningar, synas hart när oöverkomliga, torde dock på de flesta håll det vindfällda virket komma att tillvaratagas.

Nu möter emellertid här samma svårighet som i Uppland. Det är så gott som omöjligt till rimliga priser försälja det försågade virket. Och denna svårighet är här så mycket ödesdigrare, då det gäller en vara, på vilken avsevärda kostnader redan nedlagts.

Jordägarna ha ej råd att ligga på virket, utan måste ofta slumpa bort det till vrakpris, ty väl vetande det svåra läge, vari den stormfällda skogens ägare befinna sig, underbjuda köparna den nya produktionen.

När en exportör kommit över ett virkesparti till exceptionellt lågt pris, kan han givetvis med förtjänst sälja det på utlandsmarknaden avsevärt under gängse priser. På så sätt pressas prisen för övriga exportörer i landet. Köpare av stormfälld skog, som kommit över den till underpris, ha givetvis intet intresse av att hålla på varan och så småningom verkställa försäljningen till bättre priser. Samma är förhållandet med t. ex. ett pappersbruk. Om detta har lagret fullt, finnes ju ingen anledning köpa annat än till underpris, om de ej kunna få någon gottgörelse för ränteförlust.

I sydöstra Sverige finnes ett avsevärt antal skogsägare, som äro egna exportörer. Att dessa befinna sig i samma, om ej svårare läge än virkes-

handlare och övriga jordägare, är ju tydligt, då de ju även måste finansiera hela avverkningen. Under vilken form dessa skulle tänkas kunna bli delaktiga av ifrågasatt räntegottgörelse, torde böra överlämnas åt Kungl. Maj:t att avgöra. Viktigast är att skyndsamma åtgärder vidtagas för att hindra forcerad försäljning till underpris, varav obotliga skador uppstå jämväl för hela övriga landets trävaruexport.

Att direkt tillämpa bestämmelserna i propositionen nr 66 för sydöstra Sverige torde vara olämpligt, då som sagt förhållandena här äro avsevärt olika. Utgående från samma grunder som i propositionen skulle emellertid erfordras för Kalmar och Blekinge län cirka 75,000 kronor.

I anledning av vad ovan anförts få vi således i anslutning till kungl. proposition nr 66 härmed hemställa,

att riksdagen måtte medgiva Kungl. Maj:t ur undsättningsfonden taga ett belopp av, utöver i propositionen begärda, 75,000 kronor att användas i huvudsaklig överensstämmelse med i propositionen angivna grunder inom Blekinge och Kalmar län, dock gällande jämväl sågat virke.

Stockholm den 10 februari 1932.

John Jönsson.

Sten Waldem.

Edv. Petersson.

Albert Johansson.
